

ninger mod denne overhaandtagende Import. I Foraaret 1920 stillede vi dernæst her i Folketinget et positivt Forslag om at træde virksomt op mod Importen; men alle vore Forestillinger blev afvist, vort Forslag blev afvist, og afvist med den Begrundelse, at det, vi tilsigtede, i Virkeligheden var at indføre et Bankvælde her i Landet — det, som man nu selv gennem det Cirkulære, der er udstedt af Nationalbanken, og som er krævet udstedt af den høje Regering, iværksætter, det, som man den Gang bebrejdede os paa det voldsomste.

Det er rigtigt, at Importen i 1919 og 1920 viser os et Minus paa omtrent 3 000 Mill. Kr., og det er rigtigt, at derfra stammer mange Ulykker. Men det er ganske urigtigt at paastaa, at det var vor Skyld, naar der ikke blev foretaget noget derimod. Skylden herfor ligger udelukkende hos de Partier, der nu retter Beskyldning mod os, thi de modsatte sig de Foranstaltninger, vi foreslog. De rejste en Kampagne allerede i 1919, den fortsattes i Maanederne derefter, indtil den fik sin Udløsning i Begivenhederne kort før Paaske 1920. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Ord af en Artikel, som er overmaade typisk for den Stilling, Venstre da indtog overfor os med Hensyn til Spørgsmaalet om at begrænse Importen. Denne Artikel stod i „Aalborg Amtstidende“ den 22. December 1919, just da man havde faaet det første Valutanævn til at virke, just da man var i Færd med at træffe de Foranstaltninger, der skulde træffes for at hindre den fortsatte Stigning af Importen.

Bladet skrev nævnte Dag om dette Forslag: „Det er ganske officielt at gøre Landets Forretningsmænd afhængige af den Kapitalmagt, som den radikale Regering skulde hjælpe Socialdemokraterne med at bekæmpe.“ Det paagældende Blad gaar videre og siger, at det er en ren Misforstaaelse, at der er nogen som helst Ulykke forbundet med en stedse stigende Import. Det skrev: „Men det er ikke Indførselen, det er galt med, det er Udførselen. Der paastaas, og vist med Rette, at der er Dynger af Varer her i Landet, særlig Luksusvarer, der for de billige Mark er købt i Tyskland. Der er kæmpemæssige Lagre af Lædervarer, Guld- og Sølvting, tyske Luksusmøbler o. s. v. Men hvis det er saaledes, saa regulerer denne Indførsel sig af sig selv; den hører op paa den Dag, da det ikke længer kan svare Regning at indføre selv for de billige tyske Mark. En kunstig Standsning af denne Indførsel med tilhørende Regulering af Prisen paa det hjemlige Marked vil kun virke til

at holde Vareprisen oppe over den, som den frie Konkurrence vilde bringe den ned paa.“ Og Artiklen slutter med at udtale: „Det er ikke Indførselen, der er Fare ved; den skal Handelens Mænd nok regulere; de er ikke fra i Gaar eller i Dag, de har Erfaringen at bygge paa, og den er mere værd end en Finanskommission.“

Det var Venstres Standpunkt den Gang, tydeligt nok udtalt mod vor Foranstaltning: lad bare Importen gaa sin Gang, vov ikke at gribe ind overfor den, det er ikke den, der er nogen Ulykke ved, den skal Handelens Mænd, som har meget bedre Forstand paa de Dele end Bankerne, nok klare. Hvad er det, der nu sker? Nu henvender den højtærede Regering sig til Nationalbanken med Anmodning om hurtigst muligt at sætte Bankerne i Virksomhed Landet over for at hindre Erhvervslivet og for at hindre Handelens Mænd i at virke, som de synes, det er rigtigt.

Den paagældende Bladartikel hævder, at det, det drejer sig om for os, er at faa vor Eksport fremmet. Deri har Bladet selvfølgelig Ret. Det er ogsaa lykkedes Danmark i ganske overordentlig høj Grad at faa sin Eksport fremmet; men dette har ikke været tilstrækkeligt til at hindre Ulykkerne ved den overhaandtagende Import, som man den Gang traadte i Skranken for. I 1919 var Værdien af Udførselen af her i Landet producerede Varer kun 740 Mill. Kr. Den steg i 1920 til 1 591 Millioner, gik noget ned i 1921, nemlig til 1 410, og steg derefter i 1923 til 1 533 Mill. Kr. Jeg vover at paastaa, at det danske Samfund har været heldigere med sin Eksport, end man kunde have ventet. Der er ikke produceret et Kilo Smør, en Snes Æg, en Side Flæsk, uden at det har været muligt at placere Varen paa de vante Markeder og faa en rimelig, undertiden endog en særdeles god Pris for den. Men medens vi har formaaet at sætte vor Produktion op og faa den afsat paa de vante Markeder til rimelige Priser, har det været Importen, der anrettede Ulykkerne for os.

Den paagældende Agitation, jeg her har talt om, i Venstrepressen var altsaa ført paa et urigtigt Grundlag, og dette førte saa igen til, at Regeringen i sin Virksomhed i de fire Aar, som nu er gaaet, har maattet famle sig frem uden at kunne træffe virksomme Foranstaltninger overfor den stadig faretruende Import. Man har været bundet af den Agitation, man satte ind med i 1919 og 1920.

Man har villet undskylde sig med, at det har været daarlige Tider; noget skal